

bødighed — det siger jeg for ramme Mær —
 hører paa Udviklinger fra hans Side og med
 største Interesse modtager Oplysninger om hans
 og hans nærmeste Meningsfællers Stilling i poli-
 tisk Henseende, navnlig nu, saa tager det ærede
 Medlem feil, thi det er virkelig Tilfældet, navnlig
 paa Grund af den store Betydning, som det
 ærede Medlem har havt for Udviklingen af vort
 konstitutionelle Frihedsliv, især i de første Aar.
 Naar det ærede Medlem altsaa har opfattet det
 som noget Underligt, at jeg gjør dette, saa er det
 uberetiget. Men, siger det ærede Medlem, jeg
 skulde ikke give mig til at studere Bladene og af
 Bladene slutte mig til hans Meninger, thi det
 vilde være det Samme, som om han læste de
 Blade, der staa i Forhold til os, og deraf sluttede
 sig til min Mening. Jeg vil hertil bemærke, at
 dette har jeg heller ikke gjort. Jeg har kun an-
 søgt, at der var en Del af Pressen, som maatte
 kunde have Interesse for det ærede Medlem og de
 ærede Medlemmer paa den anden Side af Salen.
 Jeg har anført det som et Kuriosum, og jeg
 har gjort det for at faae Velighed til at an-
 erkjende den Takt, hvormed man fra vore
 Modstanders Side har desavoueret dette Blad.
 Jeg har altsaa kun gjort det for at sige de
 Herrer noget Behageligt, jeg har ikke gjort det, for
 at sige Bladet noget Ubehageligt, thi det er et meget
 fornøieligt Blad. Jeg skal ikke nævne det, thi
 dette tror jeg ikke, at man skal gjøre her i Sa-
 len, men det er ikke et Blad, som jeg har noget
 Særligt imod; det er et behageligt Blad. Det
 er ikke noget Venstreblad, det er klart, men jeg
 skal ikke gjøre nogen Bemmelighed af, at jeg altid
 har læst det med en vis Fornøielse. Denne Gang
 har det imidlertid været uheldigt, og jeg omtalte
 det ogsaa blot for at faae Lelighed til at aner-
 kjende den Takt, hvormed det er blevet desavoue-
 ret. Nu sagde det ærede Medlem, at han i al
 Rothed vilde sige mig, hvorledes hans Opfattelse
 af Stillingen var. Han vilde ikke vise os, hvor-
 ledes vi skulde komme ud af Pinen, men han
 vilde nok sige mig, at hans Opfattelse af Lo-
 kammerstyret og af, hvad der burde gjøres eller
 ikke, var den samme Opfattelse, som jeg havde
 udtalt i en Tale i 1873 inden de nye Valg.
 Jeg var meget glad over at høre dette, thi der-
 som det ærede Medlem deler min Anskuelse om
 Lokammerstyret samt om, hvad der er Hensigts-
 mæssigt, og om, hvorledes man skal værne om
 det monarkiste Systems virkelige Interesse o. s. v.,
 saa har jeg endnu et svagt Haab om, at ogsaa
 det ærede Medlem kan komme over paa denne
 Side af Salen, thi dette har jo for mit Vedkom-
 mende viist sig at være Konsekvensen af disse Ud-
 talelser. Jeg ønskede derfor gjerne at erfare,
 hvorledes det ærede Medlem nu er stillet, og om
 der muligvis er noget Haab i saa Henseende.
 Dersom altsaa virkelig det ærede Medlem deler
 de Anskuelser, som jeg den Gang udtalte, saaledes

som de foreligge gennem denne og andre Taler,
 som jeg har holdt i Salen og udenfor Salen,
 saa vilde det være mig høist behageligt, thi saa
 kan det ikke være længe, inden vi blive fuldstæn-
 dige Meningsfæller. Det var netop dette, som
 jeg gjerne vilde have at vide, og navnlig fandt
 jeg, at det ærede Medlem for Viborg (Klein)
 var i Færd med at komme ind paa den Vej, som
 jeg nu er paa. Dette slutter jeg af hans Ud-
 talelser om provisoriske Finantslove, fordi det
 netop er dette Spørgsmaal om provisoriske Fi-
 nantslove, som blev afsjævnende for mig. Jeg har
 jo aldrig gjort nogen Hjemmelighed af, at det ikke
 er ved Selostudium, at jeg er kommen til An-
 erkjendelse af Nødvendigheden af, at Regjeringen
 nogenlunde er i Overensstemmelse med Folkethinget.
 Nei, det er Erfaringen, som har bragt mig
 til Skridt for Skridt Nødvungen til erkjende, at
 dette er den eneste Maade at regjere paa i vor
 Tid og med vor Forfatning. Men en af de Ting,
 som navnlig har bragt min Erfaring til saa
 fuldt, som nu er Tilfældet, at erkjende Nøv-
 dendigheden heraf, er den Maade, hvorpaa Spørgs-
 maalet om provisoriske Finantslove blev stillet
 og behandlet her i Thinget. Thi naar der begynder
 en Konflikt eller urolige Tider i politisk Henseende,
 maa jo Enhver gjøre sig dette klart: Hvorledes
 skulle Pengene staves tilveie, naar en Konflikt ind-
 træder, der medfører for Exempel, at Finants-
 loven negtes? Og saa siger jeg: Saa maa ogsaa
 Enhver danne sig en fast og bestemt Mening, om
 Pengene skulle staves tilveie paa den Maade, som
 jeg kalder loovlig, det vil sige: med Folkethingets
 Samtykke, eller om Pengene skulle staves tilveie
 paa den Maade, som jeg kalder for ulovlig, det
 vil sige: ved provisoriske Finantslove. Det er
 absolut nødvendigt, at man maa danne sig en
 Mening derom, og efter den Mening, man i saa
 Henseende kommer til, bestemmes nødvendigvis Ens
 Stilling i det Følgende, baade i dette Punkt og i
 alle andre. Thi er det givet, at provisoriske Fi-
 nantslove ere ulovlige, saa er det ogsaa dermed
 givet — man mene saa theoretisk taget om Par-
 lamentarisme eller Ikke-Parlamentarisme, hvad
 man har Lyst til — at skal her kunne regjeres
 forfatningsmæssig i Danmark, maa Regjeringen
 nødvendigvis være i Overensstemmelse med dette
 Thing. Er man derimod saa heldig eller uheldig,
 saa skarpsindig eller ikke skarpsindig, at komme til
 det modsatte Resultat, nemlig, at man ikke be-
 høver at holde Forfatningen, men kan tage Pen-
 gene ved Hjælp af Dirke eller paa anden Maade,
 naar det ikke gaar paa loovlig Maade, saa er det
 ganske naturligt, at det er ligegyldigt, om
 Regjeringen er i Overensstemmelse med dette
 Thing eller ikke. Jeg udtalte mig den Gang —
 det ærede Medlem har tidt viist mig den Velvillie
 at minde mig om gamle Udtalelser, og jeg har
 da vel Lov til nu at sige et Par Ord derom —
 jeg udtalte mig den Gang ikke blot her — naar